

2. Este conform cu dreptul Uniunii, în domeniul său de aplicare, ca o sancțiune să determine avantajarea angajatorului abuziv în dauna lucrătorului care face obiectul abuzului, astfel încât durata procesului, chiar normală, să producă în mod direct prejudicii lucrătorului în avantajul angajatorului și ca efectul reparatoriu să fie proporțional redus odată cu prelungirea duratei procesului, până aproape de anularea acestuia?
3. În domeniul de aplicare al dreptului Uniunii, în sensul articolului 51 din Carta de la Nisa, este conform cu articolul 47 din cartă și cu articolul 6 din CEDO ca durata procesului, chiar normală, să producă în mod direct prejudicii lucrătorului în avantajul angajatorului și ca efectul reparatoriu să fie proporțional redus odată cu prelungirea duratei procesului, până aproape de anularea acestuia?
4. Având în vedere explicațiile prevăzute la articolul 3 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2000/78/CE ⁽²⁾ și la articolul 14 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2006/54/CE ⁽³⁾, în noțiunea de condiții de încadrare în muncă prevăzută la clauza 5 din Directiva 1999/70/CE sunt cuprinse și efectele întreruperii nelegale a raportului de muncă?
5. În cazul unui răspuns pozitiv la întrebarea precedentă, efectele diferite prevăzute în dreptul intern, determinate de întreruperea nelegală a raportului de muncă pe perioadă nedeterminată și pe perioadă determinată, sunt justificabile în sensul clauzei 4?
6. Principiile generale ale dreptului comunitar în vigoare, precum principiile securității juridice, protecției încrederii legitime, egalității armelor în proces, protecției jurisdicționale efective, dreptului la o instanță independentă și, mai general, la un proces echitabil, garantate la articolul 6 alineatul (2) din Tratatul privind Uniunea Europeană [astfel cum a fost modificat prin articolul 1 alineatul (8) din Tratatul de la Lisabona și la care face trimitere articolul 46 din Tratatul privind Uniunea] — coroborat cu articolul 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950, cu articolele 46 și 47 și cu articolul 52 alineatul (3) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, proclamată la Nisa la 7 decembrie 2000, astfel cum este preluată în Tratatul de Lisabona — trebuie interpretate în sensul că se opun ca statul italian să adopte, după un timp apreciabil (nouă ani), o dispoziție legală precum articolul 32 alineatul 7 din Legea nr. 183/10, care modifică efectele proceselor în curs, producând în mod direct prejudicii lucrătorului în avantajul angajatorului, și ca efectul reparatoriu să fie proporțional redus odată cu prelungirea duratei procesului, până aproape de anularea acestuia?
7. În cazul în care Curtea de Justiție nu recunoaște principiilor menționate valoarea de principii fundamentale ale dreptului Uniunii Europene, în vederea aplicării orizontale și generalizate a acestora, și, astfel, numai caracterul neconform al

unei dispoziții precum articolul 32 alineatele 5-7 din Legea nr. 183/10 în raport cu obligațiile prevăzute de Directiva 1999/70/CE și de Carta de la Nisa, o societate, precum pârâta, trebuie considerată instituție publică, în scopul aplicării directe, verticale, ascendente a dreptului european, în special a clauzei 4 din Directiva 1999/70/CE și a Cartei de la Nisa?

⁽¹⁾ JO L 175, p. 43, Ediție specială, 05/vol. 5, p. 129.

⁽²⁾ JO L 303, p. 16, Ediție specială, 05/vol. 6, p. 7.

⁽³⁾ JO L 204, p. 23, Ediție specială, 05/vol. 8, p. 262.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Cour administrative d'appel de Nantes (Franța) la 2 august 2012 — Adiamix/Ministre de l'Économie et des Finances

(Cauza C-368/12)

(2012/C 295/43)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Cour administrative d'appel de Nantes

Părțile din acțiunea principală

Apelantă: Adiamix

Intimat: Ministre de l'Économie et des Finances

Întrebarea preliminară

Este valabilă Decizia 2004/343/CE a Comisiei din 16 decembrie 2003 ⁽¹⁾, de care este în mod necesar condiționată legalitatea titlului de plată în litigiu?

⁽¹⁾ 2004/343/CE: Decizia Comisiei din 16 decembrie 2003 privind regimul de ajutoare pus în aplicare de Franța privind preluarea de întreprinderi în dificultate (JO L 108, p. 38).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Tribunale di Tivoli (Italia) la 3 august 2012 — Enrico Petillo și Carlo Petillo/Unipol

(Cauza C-371/12)

(2012/C 295/44)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale di Tivoli

Părțile din acțiunea principală

Reclamanți: Enrico Petillo, Carlo Petillo

Pârâtă: Unipol

Întrebarea preliminară

În lumina Directivelor 72/166/CEE ⁽¹⁾, 84/5/CEE ⁽²⁾, 90/232/CEE ⁽³⁾ și 2009/103/CE ⁽⁴⁾, care reglementează asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto, este permis ca legislația internă a unui stat membru să prevadă — prin cuantificarea obligatorie *ex lege* numai a prejudiciilor rezultate în urma unor accidente rutiere — o limitare *de facto* (în privința cuantificării) a răspunderii pentru prejudicii nepatrimoniale care sunt în sarcina entităților (societățile asigurătoare) obligate, potrivit aceluiași directive, să garanteze asigurarea obligatorie pentru prejudiciile rezultate în urma utilizării autovehiculelor?

⁽¹⁾ Directiva Consiliului din 24 aprilie 1972 privind apropierea legislațiilor statelor membre cu privire la asigurarea de răspundere civilă auto și introducerea obligației de asigurare a acestei răspunderi, JO L 103, p. 1, Ediție specială, 06/vol. 1, p. 10.

⁽²⁾ A doua Directivă a Consiliului din 30 decembrie 1983 privind apropierea legislațiilor statelor membre privind asigurarea de răspundere civilă pentru pagubele produse de autovehicule, JO 1984, L 8, p. 17, Ediție specială, 06/vol. 1, p. 104.

⁽³⁾ A treia Directivă a Consiliului din 14 mai 1990 privind armonizarea legislației statelor membre referitoare la asigurarea de răspundere civilă pentru pagubele produse de autovehicule, JO L 129, p. 33, Ediție specială, 06/vol. 1, p. 240.

⁽⁴⁾ Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind asigurarea de răspundere civilă auto și controlul obligației de asigurare a acestei răspunderi, JO L 263, p. 11.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London (Regatul Unit) la 3 august 2012 — Nnamdi Onuekwere/Secretary of State for the Home Department

(Cauza C-378/12)

(2012/C 295/45)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Nnamdi Onuekwere

Pârât: Secretary of State for the Home Department

Întrebările preliminare

1. Există împrejurări, și care sunt acestea, în care o perioadă de detenție constituie ședere legală în vederea dobândirii unui drept de ședere permanentă în temeiul articolului 16 din Directiva 2004/38 ⁽¹⁾?
2. În cazul în care o perioadă de detenție nu poate fi calificată ședere legală, o persoană care a executat o pedeapsă cu închisoarea are dreptul să cumuleze perioadele de ședere anterioare cu perioadele de ședere ulterioare detenției sale în scopul calculării perioadei de 5 ani necesare pentru stabilirea dreptului de ședere permanentă în temeiul Directivei 2004/38?

⁽¹⁾ Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE (JO L 158, p. 77, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 56).